

Bojíte se své nemoci?

Snažíte se důvěřovat Bohu, ale v některých okamžicích udeří strach s mimořádnou silou? Trpíte strachem ze smrti? Prožíváte okamžiky naprosté bezradnosti? Jak v takovém stavu žít přítomný okamžik?

Když vás stále znovu přepadá strach, nepropadejte zoufalství. Především se nesmíte pokládat za outsidersa a domnívat se, že vaše modlitba a důvěra v Boha nic nez mohla. Zkuste hovořit s Bohem o svém strachu z nemoci: „Ano, je docela dobře možné, že onemocním, že mám rakovinu. Ale svěřuji se ti se svým zdravím i nemocí. Vím, že jsi se mnou ve dnech dobrých i zlých. A když budu nemocný, povedeš mě k tomu, co je v životě podstatné: Nejdůležitější není výkon a síla, nýbrž otevřenost tobě, Bože. Posiluj mě v mé nemoci a bojuj proti ní svou mocí. Vlij do mne ochotu zcela se otevřít tvé vůli.“

A když trpíte strachem ze smrti, můžete si říct: „Ano, zemřu. Ale zemřu do Boží milosrdné náruče. V tomto okamžiku, kdy se bojím smrti, žiji.“ Můžete se pokusit s plným vědomím prožívat přítomný okamžik a dělat přesně to, co je třeba. Můžete přemýšlet, jakou stopu ve světě právě zanecháváte svým životem. Myšlenka na smrt vám může pomoci žít naplno přítomný okamžik a vnímat Boha a jeho lásku.

Anselm Grün – O životě z víry

Další texty v týdnu

Po: Gn 4,1-15.25; Mk 8,11-13 Čt: Dt 30,15-20; Lk 9,22-25
 Út: Gn 6,5-8;7,1-5.10; Mk 8,14-21 Pá: Iz 58,1-9a; Mt 9,14-15
 St: Jl 2,12-18; 2 Kor 5,20-6,2; Mt 6,1-6.16-18 So: Iz 58,9b-14; Lk 5,27-32

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – Evangelium podle Marka – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Marek Dunda – www.biblickedilo.cz; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz;

6. neděle v mezidobí – cyklus B

15. února 2015

⁴⁰K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ ⁴¹Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ ⁴²A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. ⁴³Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: ⁴⁴„Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ ⁴⁵On odešel, ale začal to horlivě rozhlášovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

Mk 1,40-45

Úvod k meditaci

Ve vyprávění o očištění se neuvádí ani jméno, ani místo, ani doba, takže to může být moje jméno, místo i doba. Ježíš se neštítí nemocného, ale vyjadřuje svou touhu očistit můj život, osvobodit ho od malomocenství hříchu, které ho ničí. Kontakt s Ježíšem, jeho dotyk je místo setkání s ním. Naše nemoci, náš hřích jsou místem, kde se setkáváme s Ježíšem. Byly to naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal... (srov. Iz 53,4)

Výklad biblického textu

Kontext: Uzdravení z malomocenství je jedno ze znamení příchodu Mesiáše, který jak na tělesné, tak na duchovní rovině vrací člověku jeho lidskou důstojnost. Uzdravit malomocného je jako vzkřísit mrtvého, to může učinit jenom Bůh (viz v. 41). V celém Starém zákoně se tradují jen dvě uzdravení malomocných: Miriam (Nm 12,10-16) a Naamana (2 Král 5,1-19).

Výsledkem očištění malomocného z dnešního evangelia je, že Ježíš pak už nemohl veřejně vstoupit do města a zůstával na opuštěných místech.

Tento zázrak zahajuje cyklus pěti disputací o rozdílech mezi Zákonem a evangeliem. Na konci tohoto cyklu bude rozhodnuto Ježíše zabít (Mk 3,6).

v. 40: Malomocenství patřilo mezi nejobávanější nemoci, bylo metlou Orientu. Nemoc počínala oteklými a končila úplným odpadnutím údů. Malomocný se nesměl stýkat se zdravými, nesměl vstupovat na místa, kde žili lidé, musel všechny varovat, že je malomocný. Tato nemoc byla také chápána jako trest za velké hříchy.

1. čtení:

Lv 13,1-2.45-46

2. čtení:

1 Kor 10,31-11,1

Evangelium:

Mk 1,40-45

Srovnání:

Mt 8,2-4;

Lk 5,12-16;

Mt 9,30;

Lv 13,49; 14,2-32

na kolenu ho prosil – výraz pokory a vyznání víry v Ježíše jako Pána. Pokud se člověk neklaní před Bohem, je jeho postojem falešný stud, „soběstačnost“.

v. 41: soucit – Bůh je pohnut naším neštěstím.

Vztáhl ruku – Jedná se o charakteristiku Boha, který koná své mocné činy při exodu (Ex 4,4;7,19...)

dotkl se ho – Podle tehdejších platných předpisů byl ten, kdo se dotkl malomocného, sám také nečistý. Ježíš tím dotykem nedává najevo jen to, že se neštítí trpícího, ale ukazuje i to, že se nebojí nemoci a že není vázán poslušností v případě tehdejších běžně platných nařízení. On jako Boží Syn má výjimečné postavení. Dotek s malomocným Ježíše poskrnul a je tudíž nečistý. Nemohl pak už veřejně vejít do města (v. 45).

v. 44: ne, abys o tom někomu říkal – Je to tzv. mesiášské tajemství: Ježíš skrývá svoji identitu Božího synovství, dokud nebude plně zjevena po jeho smrti na kříži. Zákaz je však jako obvykle porušován. Kdyby malomocný býval poslechl a mlčel, mohlo by se snadno stát, že by jeho uzdravení upadlo do zapomnění.

Ježíš posílá malomocného ke knězi, aby se mu ukázal a přinesl oběť za své očistění. Zde vidíme Ježíšův pokorný přístup. On je ten, kdo může očistit, ale podřizuje se tomu, že za čistého jej může prohlásit právě kněz. Tím naznačuje, že všechna autorita ve společnosti pochází od Boha a že nepřišel zrušit „řádnou cestu“, ale potvrzuje ji i přes své mimořádné činy.

v. 45: zůstal na opuštěných místech – Ve skutečnosti to nemuselo být na závadu. Ti, kdo se k němu chtěli dostat, si cestu našli, a čím více pro to museli obětovat, tím více mohli poznat hodnotu setkání s Ježíšem.

K tématu

K oné opravdu „smrtné“ nemoci, kterou máme všichni bez výjimky, tedy k hříchu, k němuž bylo malomocenství neprávem přirovnáváno, má Zákon a evangelium odlišný přístup. Starý zákon neléčil hřích, nedává život - omezoval se na to, že určoval, co je přestoupení Zákona, a že oznamoval, kdo je spravedlivý a kdo hříšník, podobně jako oznamoval, kdo je malomocný. Kristova milost vysvobuje z hříchu a dává život. Zákon říká, co máme dělat, zatímco milost nám to dělat umožňuje. Uzdravení malomocného je pro nás tudíž příležitostí, abychom si uvědomili, že se v nás odehrálo ještě větší uzdravení, když jsme byli nezaslouženě zbaveni hříchu díky milosti a skrze vykoupění, jež uskutečnil Ježíš Kristus. Utěšit nás může navíc vědomí, že tento zázrak se v našem životě znovu odehrává pokaždé, když se i my kajícím vrháme „na kolena“ k Ježíšovým nohám a k církvi a když poté, co jsme vyznali své hříchy, můžeme slyšet: „Udělují Ti rozhřešení.“

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace

Ježíš přišel na zem hlásat a uskutečňovat spásu celého člověka a všech lidí a zvláště ní náklonnost ukazuje těm, kdo jsou raněni na těle a na duchu: chudým, hříšníkům, posedlým, nemocným a marginalizovaným. Tak se projevuje jako lékař duší i těl, jako milosrdný Samaritán člověka. Je opravdový Spasitel: Ježíš zachraňuje, opatruje a uzdravuje.

Když Kristus uzdravuje nemocné, vybízí nás k zamyšlení nad smyslem a hodnotou nemoci. Kristovo dílo spásy se nevyčerpává osobou Krista v rámci Jeho pozemského života, nýbrž pokračuje prostřednictvím církve, svátosti lásky a Boží něhy prokazované lidem. Když Ježíš posílá svoje učedníky, uděluje je jim dvojí poslání: zvěstovat evangelium spásy a uzdravovat nemocné (srov. Mt 10,7-8). Církve věrná tomuto učení vždycky považovala péči o nemocné za integrální součást svého poslání. „Chudé a trpící budete mít mezi sebou vždycky,“ upozorňuje Ježíš (srov. Mt 26,11), a církve je neustále cestou nachází a nemocné pokládá za přednostní cestu k setkání s Kristem, aby Jej mohla přijmout a sloužit Mu. Pečovat o nemocného, přijímat jej a sloužit mu, znamená sloužit Kristu, protože nemocný je Kristovým tělem.

To se děje také v naší době, když navzdory mnohým výtoky vědy, v nás fyzické a vnitřní utrpení vyvolává pronikavé otázky po smyslu nemoci a bolesti a po důvodu smrti. Jde o existenciální otázky, na které pastorační péče církve musí odpovídat ve světle víry a mít před očima Ukřižovaného, ve kterém se ukazuje veškeré spásonošné tajemství Boha Otce, který z lásky k lidem nešetřil vlastního Syna (srov. Řím 8,32). Proto je každý z nás povolán nést světlo Božího Slova a sílu milosti těm, kdo trpí, a těm, kdo jsou jim nablízku: příbuzným, lékařům a ošetřovatelům, aby služba nemocným byla plněna stále lidštěji, s velkodušnou odevzdaností, s evangelní láskou a něhou. Matka církve svými rukama laská naše utrpení a hojí naše rány a činí tak s mateřskou něhou.

Prosme Marii, Uzdravení nemocných, aby každý člověk díky péči toho, kdo je mu nablízku, mohl v nemoci zakusit moc Boží lásky a útěchu Jeho něhy.

papež František 8. 2. 2015

Ježíš přináší spásu! Ona uzdravení, ona slova, která dosahují srdce, jsou znamením a začátkem spásy. Cesty spásy mnohých, kteří jdou za Ježíšem, aby mu naslouchali a prosili o uzdravení a potom se od Něho vrátí a cítí spásu. Je tedy u Ježíše to nejdůležitější, že uzdravuje? Nikoli, to není nejdůležitější. To že učí? To není nejdůležitější. Ale to že přináší spásu! On je Spasitel a my jsme od Něho spaseni. A to je nejdůležitější. To je síla naší víry.

papež František 22. 1. 2015